

Nesmím ztratit nikoho dalšího, pomyslel si Rákos. *Zabilo by mě to*. Vrazil do ledoletky a sekl ji drápem přes hrdlo, zatímco se pokoušela otočit hlavu, aby dýchla na něj. Vytřeštila oči, bolestně zachroptěla a z rány na krku se jí vyřinula krev. Když ji pustil, zřítla se k tmavému lesu. Křídla se jí chabě chvěla jako umírající kobylce.

„Ústup!“ zavelel náhle čísi hlas. Rákosovi nadějeplně poskočilo srdce; myslel si, že se ledoleti vzdávají, ale pak si uvědomil, že rozkaz vydal generál píscholetů. „Ústup!“ vykřikl píscholet podruhé.

Rákos měl dojem, že by ledolety mohli porazit, kdyby pokračovali v boji, ale nestálo to za riziko. Každá chvíle boje představovala další příležitost pro ledolety, aby zabili některého z jeho sourozenců. Ústup znamenal, že je udrží naživu.

„Ústup,“ zopakoval po generálovi, chytil Okráka a strhl ho dozadu. „Zpátky! Bažantko, ty taky!“ Rozhlédl se po bojovnících v měsíčním svitu a spočítal sourozence: všichni zatím žili.

Jeho sestra se zakousla do předloktí svého protivníka a ten ji s bolestným výkřikem pustil. Vmžiku byla u Rákosova boku a vznesli se vysoko na oblohu následovaní Močálounem, Chřástalou a Okrákem.

Rákos viděl, že píscholeti míří k horám. Většina ledoletů se pustila za nimi; jen dva z nich začali pronásledovat Rákosův oddíl.

„Tudy!“ zvolal a vrhl se k lesu. Když se tam mohli schovat ledoleti, může se tam schovat i on se svou skupinou. Neměl povinnost následovat píscholety, stejně patrně prchali

do Nebeského paláce. A nechtěl ledolety zavést ke své vesnici.

Ocitl se mezi stromy a do obličeje ho tloukly větve. Jeho bratři a sestry podobný manévr trénovali, takže při prolétání mezi korunami zůstávali pohromadě. Rákos musel věřit, že to tak vydrží i nadále.

O něco dál za sebou slyšel horečný tlukot křídel a ohlédl se přes rameno. I v šeru poznal obrysy sourozenců; byli tu všichni. To se museli ozývat ledoleti, kteří uvízli ve vyšším patře větví.

Rákos využil příležitosti a přistál. Ostatní dosedli kolem něj a všichni se okamžitě přitiskli s roztaženými křídly k zemi, takže se změnil v kaluže stínů na tmavém dně lesa.

Rozhostilo se ticho. Nikdo ani nedutal. Větve nad nimi vrzaly a z okolních křovin se ozývaly zvuky nočního života. Rákos ucítil, jak mu po noze přeběhla veverka, ale nepohnul jediným svalem.

Po dlouhé chvíli uslyšeli vzdálené hvízdnutí a tlukot křídel v dálce, jako kdyby se ledoleti řadili do formace k odletu.

Rákos se pořád nehýbal. Čekal skoro hodinu, až už nedokázal zadržovat dech a všechny zvuky draků dávno zanikly.

Pak se velice opatrně a tiše nadechl. Slyšel, že ostatní dělají totéž.

„Je někdo zraněný?“ zeptal se potichu.

„To bylo hrozné,“ zašeptal Močáloun. „Myslel jsem, že všichni zemřeme.“

„Já jsem v pohodě,“ řekla Bažantka. „Nic, co by se rychle nezahojilo.“